

Mis on ASHRAFI LAAGER?

ASHRAFI laager asustati 1980. aastatel ja on koduks Iraani vanimale opositsioonilise rühmituse, **Iraani Rahva Islamistlike Vabadusvõitlejate Organisatsioon** (PMOI/MEK) ca 3400 liikmele, sugulasele ja toetajale.

Laagri nimi, Ashraf, on pandud Ashraf Rajavi mälestuseks, kes oli laialdaselt tuntud dissident ja poliitvang šahhi valitsemise ajal ning kelle tapsid Iraani Revolutsioonilise Armeed jüngrid Iraani revolutsiooni puhkedes.

Laager asub Diyala provintsis, vähem kui 100 km kaugusel Iraagi pealinnast Bagdadist kirde poole ja ca 70 km Iraani läänepiirist.

1986 aastal asustas PMOI oma juhtkonna ja lihtliikmed ümber 36km² viljatule maa-alale, mida me täna tunneme **ASHRAFI LAAGRINA** ja kus oli varem vaid käputäis mahajäetud maju.

Mõni sõna Iraani Rahva Islamistlike Vabadusvõitlejate Organisatsioonist

(People's Mojahedin Organization of Iran)

Iraani Rahva Islamistlike Vabadusvõitlejate Organisatsioon (PMOI) on vanim, suurim ja kõige paremini organiseeritud opositsioon Iraani režiimi vastu. Alates 1965. aastast on see organisatsioon võidelnud vabaduse ja inimõiguste eest. Esmalt despootliku šahhirežiimi vastu ja nüüd ajatollade (araabia keeles „Jumala märk” - šiiitide kõrgeim vaimulikutiitel) Khomeini ja nüüd Khamenei teokraatliku türannia vastu. Alates 1979. aastast on kümneid tuhandeid PMOI liikmeid ja poolehoidjaid kehtiva vaimuliku režiimi poolt tapetud.

PMOI on anti-fundamentalistlik moslemiorganisatsioon, kes usub islami demokraatlikku, progressiivset ja tolerantset tõlgendust, mille kohaselt valimised ja avalik valimisõigus on ainsad poliitilise legitiimsuse näitajad. PMOI soovib saavutada ilmalikku demokraatlikku ja tuumavaba

vabariiki, kus on vabad valimised, sooline võrdõiguslikkust ning puudub igasugune rahvus-ja usuvähemuste diskrimineerimine.

PMOI ja 2003. aasta Iraagi sõda

Juba enne 2003. aasta sõja puhkemist kuulutas PMOI avalikult välja oma neutraalsuse ja ei osalenud konfliktis.

2003. aasta USA invasiooni alguses quid pro quo (mõte on nagu „kaup kauba vastu“) tõttu Washingtoni ja Teherani vahel pommitasid koalitsiooniväed korduvalt PMOI baase, tekitades kümneid inimohvraid ja tohutut materiaalist kahju.

Aprillis 2003 kirjutasid USA väed ja PMOI alla relvarahukokkuleppe "vastastikuse mõistmise ja kooskõlastamise alusel".

2003. aasta mais läbirääkimiste tulemusena PMOI ja USA relvajõududega vahel eesotsas kindral Ray Odiernoga, nõustus PMOI „vabatahtliku kindlustamisega" ja oma vägede desarmeerimisega vastutasuks USA kaitsele Ashrafi laagri ning selle elanike üle.

Kaitstud isikute staatus vastavalt IV Genfi konventsioonile (IV konventsioon kaitseb vastase võimuses olevaid või okupeeritud territooriumil elavaid tsiviilisikuid)

Pärast põhjalikku 16-kuulist PMOI liikmete sõeluurimist Ashrafi laagris seitsme erineva USA valitsusasutuse, sealhulgas ka välisministeeriumi poolt, leiti PMOI liikmed olevat USA seaduste alusel puhtad mis tahes seaduserikkumisest. Lisaks tunnistas USA valitsus nad "non-combatant" ehk "mitte-sõdinuteks" 2003 aasta sõja ajal.

2004. aasta juulis andis USA Ashrafi elanikele "kaitstud isikute" staatuse vastavalt IV Genfi konventsioonile. See tähendas, et vastastikusel kokkuleppel PMOIga võtsid USA väed nad oma kaitse alla.

ÜRO inimõiguste ülemkomissar nõudis oma 15. oktoobri 2008. aasta kirjas tungivalt, et Iraagi valitsus kaitseks Ashrafi laagri elanikke tagasi- ja väljasaatmise eest, mis oli vastuolus kehtiva sunniviisilise tagasisaatmise, väljasaatmise või repatrieerimisega põhimõttega, ning hoiduda igasugusest tegevusest, mis võiks seada ohtu elanike elu või julgeoleku.

Pärast USA ja Iraagi vahelist vägede staatuse lepingu sõlmimist anti 1. jaanuaril 2009. aastal kontroll Ashrafi laagri üle Iraagi julgeolekuvõimude kätte, mis oli kõige hullema algus.

Iraagi väed ründavad Ashrafi

2009. aasta juuli lõpus kui Iraagi väed üritasid siseneda laagrisse, et luua politseijaoskondi ilma MEKi (Mujahadeen-e-Khalq) nõusolekuta, plahvatas konflikt. Konflikt võimendus erinevatel tasanditel. Iraagi väed kasutasid vägivalda, sealhulgas kahurituld, veekahurit ja kumminuiasid, tappes 11 ja vigastades ligikaudu 400 inimest; teised kaks surid hiljem oma vigastustesse. Sündmustest on jäänud hulgaliselt tõendusmaterjali kohalike elanike jäädvustatud videomaterjali näol. Iraagi võimud eitasid, et nad kasutasid vägivaldseid meetodeid, kuid ütlesid, et relvastamata elanikud kasutasid kive, nuge ja teravaid tööriistu, et kaitsta ennast ja võidelda julgeolekujõududega, kes püüdsid siseneda laagrisse. Ajakirjanikke sellele alale ei lubatud.

Videotes on näha, kuidas Iraagi väed üritavad oma sõidukitega korduvalt protestivatest inimestest üle sõita. Amnesty International märgib oma 1 märtsi aruandes inimõiguste olukorra kohta Iraagis järgmiselt: „28. juulil 2009, ründasid Iraagi julgeolekujõud Bagdadist põhjapool Ashrafi laagrit, mis on koduks umbes 3500 Iraani põgenikule ja 36 arreteeritud elanikule.“ 36 kohta on hilisemas raportis märgitud, et neid on piinatud, sealhulgas pekstud nuiade ja püssidega: „Mitmed inimesed vajasid oma vigastuste tõttu hospitaliseerimist. Iraagi valitsus ähvardab jätkuvalt Iraani põgenikke, kes elavad Ashrafi laagris, vägivaldse väljaviimisega laagrist. 28. juulil ründasid Iraagi julgeolekujõud ja võtsid üle kontrolli Diyala kubermangus asuva laagri üle, kus elab inimesi Iraani opositsiooniline rühmituse Iraani Rahva Islamistlike Vabadusvõitlejate Organisatsioon 3400 liikmest ja toetajast.“

10. detsembril 2009 teatas Iraagi valitsus oma plaanist kolida MEK Ashrafi laagrist endisesse arestimajja, Neqrat al-Salmani, mis on umbes 120 km Basrast lääne poole. MEK keeldus seda otsust täitmast.

15. detsembril 2009 saatis Iraagi valitsus oma julgeolekujõudude rühma nõudma laagrielanike kohest laagrist lahkumist. Nad kasutasid kõlareid ja jagasid voldikud, kutsudes elanikke nendega ühinema ja lahkuma Ashrafist. Pingutustele vaatamata ei nõustunud ükski elanik sealt vabatahtlikult lahkuma ning vastavalt ÜRO Uudiste Keskuse andmetele ei tohi pagulaslaagri elanikke riigist välja saata.

Samal ajal teatas Associated Press, et ÜRO erisaadik Ad Melkert vaidlustas Nouri al-Maliki väite nende kohtumisest, öeldes, et ta ei ole pooldanud valitsuse jõupingutusi küüditada Ashrafi elanikud 2011aasta lõpuks.

7. jaanuaril 2011. aastal ründasid laagrit Iraagi agendid, kes olid palgatud Iraani saatkonna poolt Bagdadis. Tulemus - 176 haavatut. Iraagi väed ei lubanud haavatuid, kellest 91 olid naised, minna abi saama haiglasse.

Ashrafi laagri reid.

8. aprillil 2011, tungisid Iraagi julgeolekujõud buldooseriite ja Humveede'ga Ashrafi laagrisse. 36 laagri elanikku tapeti ja haavatute hulk oli [Radio Free Europe / Radio Liberty](#) väljenduse kohaselt „seni teadmata“.

MEK ütleb, et laagri elanikud tapsid Iraagi väed. Iraagi valitsus aga ütleb, et ta usub, et umbes 30 inimest lasti surnuks laagri valvurite relvadest. Amnesty Internationali 8. aprilli kokkupuõrke videoklippidel, mis on üles laaditud YouTube'i, on selgelt näha, kuidas Iraagi sõdurid tulistavad valimatult rahvahulka ja kasutavad sõidukeid, et sõita inimestele otsa ning põhjustada neile vigastusi.

Hispaania Riigikohtus võttis kohtuasja oma käsitlusse. Oma viimases kohtukutse 2011. aasta 11juulist kutsus kohus 3. oktoobril 2011 sõjakuritegude asjus ülekuulamisele Iraagi kõrgemad ametnikud. Iraagi peaminister Nouri al-Maliki on samuti kohustatud ilmuma kohtusse koheselt pärast lahkumist peaministri ametikohalt, mis on talle siiani andnud immuniteedi kohtulikust menetlusest kõrvale hoidmiseks.

28. septembril 2011 nimetas Euroopa Liidu välispoliitika komissar Catherine Ashton suursaadik De RUYT nõunikuks tuhandete Ashrafi elanike küsimuses, kellel on ees väljasaatmine laagrist, mis on olnud nende koduks juba 30 aastat. Samal ajal nõudis opositsiooniliider Maryam Rajavi teist kandidaati, kes ka külastaks Ashraf'i ja nõuaks Iraagilt, et ta ei sulgeks seda laagrit 2011. aasta lõpuks. Laager ei ole veel suletud ning kogu 2012. aasta on veetud vägikaigast laagri olemasolu pärast.

Kõigile raskustele vaatamata on usulis-fundamentalistliku valitsuse vastu ning demokraatia eest sõdiv opositsioon Iraanis pidevalt tugevnenud. Pisut vähem kui aasta tagasi organiseeris Iraani opositsioon Pariisis hiiglasliku meeleavalduse fundamentalistliku režiimi vastu, kuhu kogunes Iraanist põgenenud inimesi üle maailma. Ka esimesed andmed, mis lekkisid maailma avalikkusele 6–7 aastat tagasi selle kohta, et Iraani valitsus on asunud massihävituselva ettevalmistamisele, on PMOI teene.

Kuna PMOI on oma tegevusega olnud kogu aeg pinnuks silmas või mujalgi Iraani ajatollade režiimile, siis tegi Iraani eelmine president 1997. aastal Washingtonis visiidil viibides ettepaneku tehinguks: me saame suhteid parandada, kuid sellel on üks väga oluline tingimus - Iraani opositsiooni neutraliseerimine välismaal. Vastates sellele ettepanekule, pani Ameerika PMOI terrorismis kahtlustatavate organisatsioonide nimekirja. Käesoleva sajandi alguses järgnes USA eeskujule Suurbritannia, kelle eestvedamisel ja lobitöö toel ühines 2002. aastal otsusega kogu Euroopa Liit ning 2005. aastal järgis ELi teguviisi ka Kanada.

Pikki aastaid püüdis PMOI olukorda lahendada Luksemburgis asuva Euroopa Kohtu kaudu, paludes sellel kaaluda, kas põhjendused, miks nad on terrorismis kahtlustatavate organisatsioonide nimekirjas, ikka pädevad.

6. jaanuaril 2009 kandis PMOI ja nende õiguste eest seisnud Euroopa Parlamendi liikmete seitse aastat kestnud õiguslik ja poliitiline võitlus kaua oodatud vilja. ELi Nõukogu võttis vastu otsuse, mis kustutab PMOI lõpuks terroristlike organisatsioonide nimekirjast kogu Euroopa Liidus, kaasa arvatud Suurbritannias. Sellega täitis nõukogu kahte Euroopa Kohtu otsust, millega kohus kuulutas PMOI mitte-terroristlikuks. USA kustutas PMOI terroristlike organisatsioonide nimekirjast 2012. aasta oktoobris.

Mõni sõna Iraani opositsiooni ja vastupanuliikumise juhust MARYAM RAJAVIst

Maryam Rajavi sündis Teheranis 3. märtsil 1953. aastal, kesklassi riigiteenistuja perekonnas. Ta sai Teherani tehnikaülikoolist metallurgia alase hariduse.

Aktivistiks hakkas ta juba 22-aastaselt ülikooliõpingute ajal. Erinevad režiimid hukkasid tema kaks õde.

1980. aasta parlamendivalimistel sai Maryam Rajavi veerand miljonit häält. Ta organiseeris rahumeelseid meelevaidusi, millest üks lõppes 1981. aasta juunis sellega, et riigivõim tappis sadu ja vangistas tuhandeid inimesi. Aasta hiljem lahkus ta Prantsusmaale ja valiti üsna pea vastupanuliikumise juhiks.

Iraani rahvusliku vastupanuliikumise nõukogu (NCRI) asutati 1981. aastal ja tegutseb eksilparlamendina. NCRI-sse kuulub 500 liiget, sealhulgas Iraani erinevate vähemuste esindajad. Täpselt poole nõukogu liikmetest moodustavad naised.

Maryam Rajavi kümnest punktist koosnev plaan käsitleb paljuski just seda, mida ka lääsooviks Iraanis näha: sõna- ja väljendusvabadus, internetivabadus, surmanuhtluse kaotamine, süütuse presumpatsioon, igakülgne sooline võrdõiguslikkus, riigivõimu lahutamine kirikust, tuumarelvadest loobumine.

Maryam Rajavi külastas käesoleva aasta novembris ka Eestit. Kahjuks kajastati tema külaskäiku napilt.

Hoidku ja Kaitsku Jumal seda paljukannatanud rahvast! Amiin.